

Arrest

nr. 290 138 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X /IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is gehuwd met mevrouw Q.D., van Afghaanse nationaliteit. Zijn echtgenote diende op 3 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in en op 15 juni 2017 verkreeg zij het vluchtelingenstatuut. Verzoekers echtgenote woont te Gent en geniet een uitkering op basis van de Inkomensgarantie voor Ouderen.

Op 7 november 2019 dient de verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad, Pakistan een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote Q.D.

Op 3 maart 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging, aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 maart 2020. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 240 410 van 1 september 2020 de beslissing vernietigt.

Op 12 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 juni 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Deze beslissing vervangt de vorige beslissing van 03/03/2020 die vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 01/09/2020 betekend op 04/09/2020.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10 van de wet van 15/12/1 980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van Q. S. N. S., °(...)1983 van Afghaanse nationaliteit, om zijn vermoedelijke echtgenote Q. D.J., geboren op (...)1982 erkend vluchteling van Afghaanse nationaliteit te vervoegen.

Overwegende dat de RVV de beslissing van DVZ van 03/03/2020 nietig verklaarde volgens het feit dat het IGO in aanmerking word genomen conform andere arresten.

Overwegende echter dat bij arrest nr. 249.844 van de Verenigde Kamers van de Raad van State van 16/02/2021 wordt bevestigd dat de IGO NIET in overweging wordt genomen voor de berekening van de bestaansmiddelen.

Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) schrijven voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verweerder werd op 24 februari 2023 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen. Het administratief dossier is tijdig ingediend maar er is geen nota met opmerkingen ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10, 12bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“5.1

a)

De beslissing schendt onder meer de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

b)

Dat een bestuurshandeling aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet gebeurd is.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

c)

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

5.2

a)

In hoofddorde

Dat de beslissing slechts ter kennis werd gebracht bij email dd. 16.01.2023 aan de raadsman.

Artikel 12bis Vw stelt dat de wettelijke beslissingstermijn 9 maanden bedraagt (tenzij gemotiveerde verlenging hetgeen in casu niet het geval is).

Ingeval een vernietigingsarrest tussenkwam beschikt de verweerder opnieuw over dezelfde termijn om een nieuwe beslissing te komen, zie Arrest RVV dd. 18.10.2016 AR 176 438.

Volgens artikel 12bis §2 derde lid VW wordt de beslissing binnen de termijn “getroffen en ter kennis gebracht”.

Dit dient dan ook samengenomen te worden met artikel 5 lid 4 van de Gezinsherenigingsrichtlijn waar staat:

“zo spoedig mogelijk , maar uiterlijk negen maanden na de datum van indiening van een verzoek stellen de bevoegde instanties de lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, schriftelijk in kennis van de ten aanzien van hem genomen beslissing”

Gelet op het gegeven dat de interne wet moet geïnterpreteerd worden cfr de richtlijn betreft de in artikel 12 bis Vw voorziene termijn een vervalttermijn waarbinnen de beslissing dient te worden genomen alsook worden ter kennis gebracht!

Bij gebreke aan kennisgeving binnen de wettelijke termijn wordt de beslissing geacht gunstig te zijn (zie 6e lid artikel 12bis §2 Vw).

Dat derhalve in casu, gezien de laattijdige kennisgeving, een visum dient te worden afgeleverd.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

b)

Ondergeschikt

De weigeringsbeslissing van huidige aanvraag is gestoeld op volgende elementen:

- De Inkomensgarantie voor Ouderen zou volgens de DVZ niet in aanmerking genomen mogen worden als bewijs van stabiel, regelmatig en toereikende bestaansmiddelen.

De Dienst Vreemdelingzaken weerhoudt verder geen enkele andere opmerking.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

De uitsluiting van de Inkomensgarantie voor Ouderen bij het bepalen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt geen grondslag in het artikel 10 Vw.

De verzoeker verwijst naar het artikel 10 § 5 Vw dat het volgende stelt aangaande de bestaansmiddelen- vereiste:

“ § 5. De [3 ...]3 bestaansmiddelen bedoeld in § 2 [3 ...]3 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie [3 en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet]3.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de [3 inschakelingsuitkering]3 en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover [3 de vreemdeling bij wie men zich voegt,]3 kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.]1

(3)<W 2016-05-04/29, art. 8, 089; Inwerkingtreding : 07-07-2016>”

c)

De voorwaarde in het artikel 10 Vw dat de referentiepersoon moet beschikken over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”, kreeg vorm door de vervanging ervan bij artikel 2 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging.

Het artikel 10 § 5 Vw zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 stelt in het Nederlands het volgende:

“Art. 10.

[...]

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

(eigen markering)

Artikel 10 § 5 Vw zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 stelt in het Frans het volgende:

“ § 5. Les moyens de subsistance stables et suffisants visés au § 2, alinéa 3, doivent être au moins équivalents à cent vingt pour cent du montant visé à l'article 14, § 1er, 3° de la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale.

L'évaluation de ces moyens de subsistance :

1° tient compte de leur nature et de leur régularité;

2° ne tient pas compte des moyens provenant de régimes d'assistance complémentaires, à savoir le revenu d'intégration et le supplément d'allocations familiales, ni de l'aide sociale financière et des allocations familiales;

3° ne tient pas compte des allocations d'attente ni de l'allocation de transition et tient uniquement compte de l'allocation de chômage pour autant que le conjoint ou le partenaire concerné puisse prouver qu'il cherche activement du travail. »

(eigen markering)

Uit het artikel 10 Vw zoals vervangen bij artikel 9 van de wet van 8 juli 2011 blijkt dat de volgende middelen niet in aanmerking worden gebracht:

- Middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen ;

- De financiële maatschappelijke dienstverlening ;

- De gezinsbijslagen ;

- De wachtuitkering ;

- Overbruggingsuitkering ;

- De werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, voorzien in het oude artikel 10 Vw, is een generieke term die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen

beschikt. Zowel de IGO als de tegemoetkomingen voor gehandicapten (hierna: de TVG), vallen onder deze categorie van bijstand (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v., zie ook RvS 29 november 2016 nr. 236.566).

Echter dient opgemerkt te worden dat in de wettekst van het oude artikel 10 Vw in het Frans het woord “à savoir” werd gebruikt. “A savoir” wordt gebruikt om een lijst van zaken te specificeren door ze op te sommen (X, Le petit Larousse, Paris, Larousse, 2000, 921; dictionnaire de Français Larousse en ligne: <https://larousse.fr/dictionnaires/francais/savoir/71232?q=savoir#70460>). “A savoir” wordt in het Nederlands vertaald door “namelijk” (X, Van Dale groot woordenboek Nederlandse-Frans, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2000, 874). De betekenis van namelijk is bij een opsomming te omschrijven als ‘te weten’. in de wettekst in het Nederlands wordt daarentegen de term “met name” gebruikt. Met name wordt in het hedendaags Nederlands vooral gebruikt om een of meer personen of zaken uit een groter aantal bij de naam aan te duiden; de betekenis is te omschrijven als “voornamelijk, in het bijzonder, vooral, overwegend, onder meer” (X, Van Dale groot woordenboek van de Nederlandse taal, vijftiende herziene editie, Utrecht/Antwerpen, VBK Media, 2015, 2519; Team taaladvies Vlaamse Overheid, <https://www.taaltelefoon.be/namelijk-met-name>). Met name en namelijk hebben bijgevolg een onderscheiden betekenis en vormen niet mekaar synoniemen. De opsomming die gegeven wordt na het woord “met name” is niet-limitatief. Daarentegen is de opsomming die na het gebruik van de term “namelijk” gegeven wordt wel limitatief.

Doordat er een verschillende terminologie wordt gebruikt in de Nederlandstalige en in de Franstalige wettekst en dit een invloed kan hebben op de draagwijdte van het begrip “aanvullende bijstandsstelsels”, dient de bedoeling van de wetgever te worden nagegaan aan de hand van de parlementaire voorbereiding.

Verschillende wetsvoorstellen liggen aan de oorsprong van de wet van 8 juli 2011 (Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53-0443/018, 1 en volgende). Deze voorstellen namen vervolgens de vorm aan van een “globaal amendement”, meer specifiek het amendement nr. 147 (ibid., nr. 53-0443/014), dat de basistekst van die wet is geworden. Wat inzonderheid de voorwaarde betreft om te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, die aan de vreemdeling referentiepersoon wordt opgelegd, vermeldt de verantwoording van het amendement nr. 147:

“De vreemdeling die als echtgenoot of partner naar België komt in het kader van gezinshereniging met een Belg of een vreemdeling die hier reeds een onbeperkt verblijfsrecht heeft, zal moeten aantonen dat de persoon die zich reeds in België bevindt en die hij nu vervoegd, over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze bestaansmiddelen hebben uitdrukkelijk als doel te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden zouden komen te vallen” (Parl. St. Kamer, 2010-11, nr. 53-0043/014, 26).

Deze verantwoording die samen te worden gelezen met de verklaringen van de hoofdindienster van de amendementen nr. 162 en 169, die tot wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid. Deze werden tegelijk ingediend en maakten het voorwerp van dezelfde verklaring uit. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat het de wil van de wetgever is geweest om bij het invoegen van de bestaansmiddelenvereiste met de wet van 8 juli 2011, omwille van humanitaire overwegingen, een uitzondering te maken voor gehandicapten en bejaarden. De hoofdindienster heeft zich meermaals uitgesproken over de vereiste van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de (Belgische) referentiepersoon. Zo stelde de hoofdindienster het volgende: “Hij moet eveneens bewijzen dat hij over stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, om te voorkomen dat hij ten laste valt van het OCMW. De bestaansmiddelen worden vastgesteld op 120 % van het leefloon, zoals bepaald bij de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om humanitaire redenen laat het wetsvoorstel gepensioneerden en gehandicapte personen buiten beschouwing” (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 53-443/018, 8-9). Ook verklaarde zij het volgende: “Zo wordt bij de berekening van het totale inkomen geen rekening gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten. Wat de wet niet expliciet uitsluit, wordt met andere woorden aanvaard, want de meest kwetsbaren verdienen meer bescherming” (Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 53443/018, 189) (eigen markering). Ten slotte zette zij tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, met betrekking tot de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen het volgende uiteen: “Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen

in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking" (Hand. Kamer 2010-11, 26 mei 2011, 65).(eigen markering).

Ondanks het feit dat in de Nederlandse tekst de woorden "met name" worden gebruikt, blijkt het dus niet de bedoeling van de wetgever te zijn geweest om ongelimiteerd elke vorm van aanvullende bijstand uit te sluiten bij het bepalen of de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Uit de voorbereidende werken van de wet blijkt meer bepaald dat de wetgever de TVG en de IGO niet heeft willen insluiten in het begrip "aanvullende bijstandsstelsels".

Bij artikel 8 de wet van 4 mei 2016 betreffende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd de volgende wijzigingen aan het artikel 10 § 5 Vw aangebracht:

" Art. 8. In artikel 10 van dezelfde wet, vervangen bij de wet van 8 juli 2011 en gewijzigd bij de wet van 19 maart 2014, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

[...]

9° in paragraaf 5, eerste lid, worden de woorden "stabiele en toereikende" en de woorden ", derde lid," opgeheven;

10° in paragraaf 5 wordt het eerste lid aangevuld met de woorden "en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet";

11° in paragraaf 5, tweede lid, 3°, wordt het woord "wachtuitkering" vervangen door het woord "inschakelingsuitkering" en worden de woorden "de betrokken echtgenoot of partner" vervangen door de woorden "de vreemdeling bij wie men zich voegt,".

Hieruit volgt dat er aan de wetgever niet geraakt heeft aan de zinsnede "aanvullende bijstandsstelsels, met name."

Het huidig artikel 10, § 5 Vw, tevens in werking bij het nemen van de bestreden beslissing, stelt het volgende:

" § 5. De [3 ...]3 bestaansmiddelen bedoeld in § 2 [3 ...]3 moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie [3 en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet]3.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de [3 inschakelingsuitkering]3 en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover [3 de vreemdeling bij wie men zich voegt,]3 kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.]1"

Uit het artikel 10 Vw § 5 Vw blijkt nog steeds dat de volgende middelen niet in aanmerking worden gebracht:

- Middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen ;

- De financiële maatschappelijke dienstverlening ;

- De gezinsbijslagen ;

- De inschakelingsuitkering ;

- Overbruggingsuitkering ;

- De werkloosheidsuitkering wordt enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Het doel van de wetgever bleef de recentste wijziging aan het artikel 10 § 5 Vw ongewijzigd wat ook blijkt uit de het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid. Het ontwerp beoogde "“de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging” en ook “de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt” (Parl.St. Kamer, 2015-16, nr. 541696/1, 6, zie ook: RvS 18 maart 2018, nr. 243.962 en 243.963). De wetgever heeft dus te kennen gegeven de doelstelling die werd nagestreefd door de vorige wet niet te willen wijzigen.

Doordat de doelstelling van de wet niet gewijzigd is, dient te worden aangenomen dat in beginsel alle vormen van inkomsten waarover de referentiepersoon beschikt als bestaansmiddelen in aanmerking kunnen worden genomen, behalve die inkomsten waarvan de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat er geen rekening mee mag worden gehouden.

Bijgevolg dienen de bestaansmiddelen verkregen uit de IGO en TVG wel degelijk in aanmerking te worden genomen.

De opsomming in het artikel 10 § 5 Vw van de inkomsten die niet in aanmerking mogen worden genomen, betreft dan ook een uitzonderingsbepaling die zoals alle uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moet worden geïnterpreteerd.

c)

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar het arrest van de Raad van State nr. 245.187 van 16 juli 2019 waaruit zou volgende dat de IGO “aide sociale” uitmaakt die niet in aanmerking genomen mag worden bij de berekening van de bestaansmiddelen van de Belgische gezinshereniger.

De redenering van voormeld arrest van de Raad van State gaat echter in tegen de ratio legis van de wet 8 juli 2011. De opsomming opgenomen in het artikel 10 § 5 Vw is weldegelijk een uitzonderingsbepaling die restrictief geïnterpreteerd moet worden.

De wetgever had met het begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening” geen generieke term voor ogen die zou toelaten om de IGO van de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen uit te sluiten. Dit blijkt uit de, hoger aangehaalde, voorbereidende werken van de wet van 4 mei 2016 die aangeven dat de wetgever slechts technische wijzigingen wenste door te voeren en niet om de inkomsten waarvan eerder was aangegeven dat deze niet waren uitgesloten bij het bepalen of de gezinshereniger een voldoende inkomen had alsnog uit te sluiten door ze te rangschikken onder de noemer van de “financiële maatschappelijke dienstverlening.”

De Raad van State oordeelde reeds dat, “voor de vraag of de IVT al dan niet onder de categorie “financiële maatschappelijke dienstverlening,” nog steeds [kan] worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011.” (RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

Indien de wetgever bovendien geopteerd zou hebben voor een dergelijke algemene term, moest hij geen melding maken van het leefloon.

d)

De verzoeker kan dienstig verwijzen naar het vorige vernietigingsarrest in casu dd. 01.09.2020 alsook de arresten van de Verenigde Kamers van Uw Raad van 21/02/2020 (nrs. 232 987 en 232 988).

Bovenstaande redenering werd gevolgd om te besluiten dat de IGO weldegelijk in aanmerking moet genomen worden voor de bepaling van de bestaansmiddelen van een Belgische referentiepersoon in het kader van een gezinshereniging op grond van het artikel 40ter Vw.

De voormelde arresten van de Verenigde Kamers kunnen naar analogie toegepast worden op het geval van de verzoeker die een gezinshereniging beoogd op grond van het artikel 10 Vw.

De Raad van State stelt in een arrest van 12 februari 2019 dat uit de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 blijkt dat het de wil was van de wetgever om Belgen op het vlak van gezinshereniging aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als derdelanders (RvS 12 februari 2019, nr. 243.676):

« Par contre, il ressort nettement des travaux préparatoires que la volonté du législateur était de « soumettre les Belges souhaitant le regroupement familial aux mêmes conditions que les étrangers non-européens ». Les amendements n° 162 et n°169, qui sont devenus les articles 10 et 40ter de la loi du 15

décembre 1980, ont été déposés en même temps et ont fait l'objet d'une justification unique. Il résulte explicitement de cette justification que les allocations pour handicapés ne font pas partie des moyens de subsistance dont il n'est pas tenu compte.

Cette intention du législateur a été confirmée par l'État belge, dans l'affaire ayant abouti à l'arrêt n° 121/2013 du 26 septembre 2013 de la Cour constitutionnelle. L'État belge a en effet indiqué, concernant la portée de l'article 10, §5, de la loi du 15 décembre 1980 relatif au regroupement familial pour les membres de la famille d'un ressortissant d'un État tiers, que « [l]es allocations des handicapés et les pensions des personnes âgées sont prises en considération pour le calcul des revenus du regroupant » (point A.9.9.2.a), sous c), p.17). »

De amendementen 162 en 169 die vervolgens artikels 10 en 40ter Vw zijn geworden zijn inderdaad terzelfdertijd ingediend en maakten deel uit van één en dezelfde verklaring. De Belgische staat bevestigde dit standpunt van de wetgever door in de zaak die aanleiding gaf tot het Grondwettelijk Hof arrest nr. 121/2013 over artikel 10 § 5 Vw te stellen dat "[d]e tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking genomen [worden] voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger".

Aangezien uit de voorbereidende werken ook blijkt dat het de wil was van de wetgever om Belgen op het vlak van gezinshereniging aan dezelfde voorwaarden te onderwerpen als derdelanders, dient de redenering gemaakt in de arresten van de Verenigde Kamers 21/02/2020 van naar analogie worden toegepast op het geval van de verzoeker.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden omwille van de schending van het artikel 10 § 5 Vw alsook omwille van een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.2 Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker geen beroep kan doen op de bepalingen inzake gezinshereniging zoals vervat in artikel 10 van de vreemdelingenwet. Verweerder verwijst vooreerst naar het arrest van de Raad van 1 september 2020 waarbij de eerdere beslissing tot weigering van het visum van 3 maart 2020 werd vernietigd omdat de Inkomensgarantie voor Ouderen (hierna IGO) niet in aanmerking werd genomen als een bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Ondertussen werd bij arrest nr. 249 844 van de Verenigde Kamers van de Raad van State uitgesproken op 16 februari 2021 evenwel bevestigd dat de IGO niet in aanmerking komt voor de berekening van de bestaansmiddelen. Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij de motieven kent op basis waarvan hem de gezinshereniging wordt geweigerd, nu hij deze uitgebreid bespreekt en betwist in zijn middel. Het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Gelet op de inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Verzoeker wijst op de wettelijke beslissingstermijn van 9 maanden met toepassing van artikel 12bis van de vreemdelingenwet. Ingevolge het vernietigingsarrest van de Raad beschikte verweerder over dezelfde termijn om een nieuwe beslissing te nemen. Verzoeker betoogt dat de beslissing van 12 mei 2021 niet eerder ter kennis werd gebracht dan pas op 16 januari 2023 aan zijn raadsman. Door de laattijdige kennisgeving van de beslissing, met name niet binnen de 9 maanden na het vernietigingsarrest van de Raad, diende het visum te worden afgegeven.

Artikel 12bis, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste [5] negen maanden[6] volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en [5] ter kennis gebracht[5]. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

[5] Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet is voldaan, [5] dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van [5] negen maanden[6] volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het [4] vijfde lid[4], moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.”

Verzoeker verwijt verweerder de bestreden beslissing niet binnen een termijn van negen maanden te hebben ter kennis gebracht. Aangenomen dat de beslissing niet tijdig werd ter kennis gebracht merkt de Raad evenwel op dat niet kan worden besloten dat door de laattijdigheid van de kennisgeving van de bestreden beslissing deze moet worden vernietigd.

Voormeld artikel 12bis, §2 betreft een omzetting van artikel 5, lid 4 van de gezinsherenigingsrichtlijn. Door de Raad werd aan het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Verzet richtlijn 2003/86/EG – met inachtneming van artikel 3, lid 5, alsook de doelstelling ervan, met name het bepalen van de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging – zich tegen een nationale regeling die erin bestaat dat artikel 5, lid 4 van diezelfde richtlijn aldus wordt geïnterpreteerd dat het gevolg van het uitblijven van een beslissing bij het verstrijken van de gestelde termijn bestaat uit een verplichting voor de nationale autoriteiten om ambtshalve een toelating tot verblijf aan de betrokkene te verstrekken, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in België te verblijven?”

In antwoord op deze vraag heeft het HvJ op 20 november 2019 in de zaak C-706/18 duidelijk uitgelegd dat een nationale regeling op grond waarvan de verwerende partij indien ze binnen een termijn van negen maanden vanaf de datum van het indienen van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing heeft genomen, ambtshalve een verblijfstitel – *in casu* een visum – moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven, strijdig is met de gezinsherenigingsrichtlijn. Uit het arrest van het Hof blijkt dat de wijze waarop de Belgische wetgever in artikel 12bis, §2, laatste lid van de vreemdelingenwet gebruik heeft gemaakt van zijn procedurele autonomie, zoals bepaald in artikel 5, lid 4, derde alinea van de gezinsherenigingsrichtlijn, afbreuk doet aan de nuttige werking van het Unierecht.

De nationale rechter, die in het kader van zijn bevoegdheid is belast met de toepassing van de bepalingen van het Unierecht, is verplicht zorg te dragen voor de volle werking van het Unierecht. Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het Unierecht uit te leggen en toe te passen, *quod in casu*, moet de rechter, zo nodig op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het Unierecht buiten toepassing laten. Deze verplichting volgt uit de voorrang en primauteit van het Unierecht (HvJ 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-397-403/01, r.o. 51 en het hierin aangehaalde arrest Mangold van 22 november 2005, C-144/04, punt 77). De rechter moet daarvoor niet de voorafgaande opheffing via de wetgeving of enige andere constitutionele procedure vragen of afwachten (HvJ 22 juni 2010, C-188/10, Melki, pt. 43).

In casu kan de Raad om nuttige werking en dus voorrang te verlenen aan het Unierecht dan ook niet anders dan artikel 12bis, §2 *in fine* van de vreemdelingenwet buiten toepassing te laten. Immers kan er geen sprake zijn van een regeling op grond waarvan de verwerende partij, indien ze binnen een termijn van negen maanden vanaf de datum van het indienen van het verzoek tot gezinshereniging of vanaf het vernietigingsarrest van de Raad geen beslissing heeft genomen of betekend, ambtshalve een verblijfstitel moet afgeven aan de aanvrager, zonder dat zij eerst heeft vastgesteld dat deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven. De verwerende partij kan geen visum of verblijfstitel afgeven op grond van de gezinsherenigingsrichtlijn aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt.

Uit wat verder volgt, blijkt dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden inzake gezinshereniging nu geoordeeld werd, op goede gronden, dat verzoekers referentiepersoon niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in haar eigen behoeften en die van haar familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Verzoeker maakt de schending van artikel 12bis van de vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht niet aannemelijk.

Vervolgens betwist verzoeker dat de IGO moet worden uitgesloten bij het bepalen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker wijst op het arrest van de Raad van State van 12 februari 2019 met nr. 243.676 dat de tegemoetkoming aan personen met een handicap (hierna: de

inkomensvervangende tegemoetkoming of IVT) in aanmerking dient te worden genomen overeenkomstig (oud) artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Hoewel de Raad van State zich in voormeld arrest louter uitsprak over de IVT, is verzoeker van mening dat uit de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011 waarnaar in dit arrest wordt verwezen, blijkt dat de wetgever de bedoeling had om de IGO evenmin uit te sluiten als in aanmerking te nemen bestaansmiddelen. Hij betoogt dat uit voormeld arrest van de Raad van State kan worden afgeleid dat ook de IGO in aanmerking moet worden genomen. Hij voert aan dat eenzelfde vaststelling werd gedaan door de Raad in zijn arrest nr. 232 987 van 21 februari 2020 en dat in dit arrest duidelijk werd geoordeeld dat de IGO wel in overweging dient te worden genomen. Hij stelt dat de IGO geen financiële maatschappelijke dienstverlening is in het kader van de OCMW-wet en dat de wetgever de IVT en de IGO op gelijke voet heeft willen behandelen. Hij betoogt dat verweerder stelselmatig de rechtspraak van de Raad naast zich neerlegt en beslissingen neemt die strijdig zijn met artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet.

Zoals verzoeker dit zelf ook reeds aangeeft, handelt de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State enkel over de IVT. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de Raad van State, wat de IGO betreft, een geheel andere beoordeling heeft gemaakt. Zo gingen de verenigde kamers van de Raad van State in hun arrest van 16 februari 2021 met nr. 249.844 over tot de nietigverklaring van het arrest van de verenigde kamers van de Raad dat verzoeker aanhaalt, op grond van de volgende motieven:

“6. Naar luid van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, in de versie die gold door de vervanging ervan door de wet van 8 juli 2011 maar voor de vervanging ervan door de wet van 4 mei 2016 (hierna: het oude artikel 40ter, tweede lid genoemd), worden “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen” bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Volgens het bestreden arrest gaat het in de hiervoor geciteerde bepaling om een limitatieve opsomming van uitgesloten aanvullende bijstandsstelsels waarin de IGO niet is opgenomen. “Aanvullende bijstandsstelsels”, in de Franse tekst “régimes d’assistance complémentaires”, moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995, waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden. Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels.

In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in het oude artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

[...]

Er kan dan ook niet worden besloten dat de IGO ingevolge de wet van 7 juli 2011 moet worden uitgesloten van de in het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde aanvullende bijstandsstelsels.

7. Ingevolge de vervanging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de wet van 4 mei 2016, bepaalt artikel 40ter, tweede lid, 1° thans dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. Het begrip “aanvullende sociale bijstand” is derhalve niet meer opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging.

Zoals reeds aangehaald, is de IGO een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, “in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de

betrokkene onvoldoende blijken te zijn” en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO rekening wordt gehouden met “alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”. Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 ‘tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen’ opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening”. In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op “het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).

De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.”

De Raad van State oordeelde met andere woorden dat de IGO is te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening die een systeem van aanvullende bijstand vormt en geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. De IGO mag niet in rekening worden gebracht als bestaansmiddel overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid *juncto* artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder door in de bestreden beslissing te oordelen dat de IGO een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening is die niet in aanmerking kan worden genomen overeenkomstig de bepalingen van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet met verwijzing naar het arrest nr. 249 844 van de Verenigde Kamers van de Raad van State, in strijd met dit laatste wetsartikel heeft gehandeld.

De schending van artikel 10, §5 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN